

РЕШЕНИЕ

№ 24597

гр. София, 16.07.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 09.06.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **3479** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156-161 ДОПК.

Образувано е по жалба на „ПЕРЛА ПАРК“ ООД срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221724001685-091-001/20.11.2024г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 163/12.02.2025г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ С..

Твърди се в жалбата, че ревизионният акт е неправилен и незаконосъобразен по отношение направените корекции на декларираните от дружеството данъчни резултати. Ревизиращите са имали пълен достъп до счетоводството на ревизираното лице, като невярно е отразено, че актът е издаден въз основа на преглед на документи, представени от доставчика „Ивмар Комерс“ ЕООД. От представените документи може да се установи предметът на доставките, ангажирани са доказателства за покупка от страна на доставчика на материали, необходими за осъществяването на СМР, договори за изработка на СМР, три броя граждански договори, сключени с три лица, но въпреки това е прието, че доставки не са извършени. Доставчикът е представил актове обр. 19, които имат ролята на приемо – предавателни протоколи, както и други документи във връзка с доставките към ревизираното лице, описани са в РД и последващи облагаеми доставки. Жалбоподателят не може да се счита отговорен, че лицата, сключили граждански договори с доставчика не са подали ГДД по чл.50 от ЗДДФЛ за 2021г., както и че доставчикът е декларирал покупки без да посочи VIN на доставчика си.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адвокат К., който поддържа жалбата и претендира направените разноски в размер на 2150 лева по делото.

Ответникът – Директорът на ТД на НАП С. се представлява от юрк. В., която оспорва жалбата. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 1744лева.

Софийска градска прокуратура не взема участие в производството по делото.

Административен съд София - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия №Р-22221724001685-020- 001/05.04.2024 г. е възложено извършване на ревизия на „ПЕРЛА ПАРК“ ООД за определяне на задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчни периоди м. 09.2021 г. и м. 01.2022 г. За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад (РД) №Р- 22221724001685-092-001/19.09.2024 г., връчен на 03.10.2024 г. По реда и в чл. 117. ал. 5 от ДОПК не е подадено писмено възражение.

Ревизията приключва с РА №Р-22221724001685-091-001/20.11.2024г., издаден от Й. Н. И., на длъжност началник сектор „Ревизии“ при ТД на НАП С. - орган, възложил ревизията и М. К. М., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. - ръководител на ревизията. Установени са допълнителни задължения за данък върху добавената стойност 11 088,00 лв. в резултат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в същия размер. На основание и по реда на чл. 175 от ДОПК във връзка с чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания (ЗЛДТДПДВ) са начислени лихви в размер на 3 843,27 лв.

Основната дейност на „ПЕРЛА ПАРК“ ООД е свързана с отдаване под наем и експлоатация на собствени недвижими имоти. Дружеството притежава имот, находящ се на адреса, вписан като седалище, адрес на управление и такъв за кореспонденция. Има регистриран ЕКАФП, няма наети лица по трудови правоотношения. Отчетността е заведена съгласно изискванията на Закона за счетоводството (ЗСч.).

На основание чл. 37, ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на ревизираното лице е връчено искане за предоставяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ), в отговор на което са представени 7 фактури, издадени от „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД. Извършена е насрещна проверка на „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД, за резултатите от която е съставен Протокол №П-22221124077628- 141-001 от 04.06.2024г. В отговор на връченото по реда на чл.32 от ДОПК Искане за представяне на документи и писмени обяснения от дружеството са постъпили документи под опис, който не е подписан и не носи печат на дружеството. Към опис са приложени копия на фактурите, разпечатки на сметки 4532 „ДДС продажби“ и 411 „Клиенти“, кореспондираща със сметка 702 и 4532. Допълнително след приключване на проверката са представени договор за изработка на СМР от 09.10.2021 г., описани в приложение №1 към договора, аналогично именувани договори съответно от 06.11.2021 г. и 09.11.2021 г. и съответните им актове обр. 19. Видно от последните работите са „материали покритие с асфалт“ и труд; монтаж и настройка на пропускателна система; демонтаж на пропускателна система; „материали изграждане климатизация на охр.“ и труд. Констатирано е, че към нито един договор не е представено приложение №1. Счетоводните разпечатки не са подписани от лицата, които са ги съставили и носят отговорност за тяхната достоверност.

Представени са фактури за покупка на материали, издадени от VIA DEL PORTO PLACIDIANO SNC – Р., с № 09-2021/06.09.2021г., в която е вписан предмет на доставка „олекотена циментова замазка, баумит саморазливна замазка, и №08- 2021/10.08.2021 г. с предмет на доставка компресорно - кондезационен агрегат Zeas. Приложени са и 3 граждански договора от 01.06.2021 г., сключени с П. А. А., Р. А. С. и Анекс А. Р. за извършване на СМР на обект в [населено място], [улица].

При проверка в електронния регистър на НАП е установено, че предметът на дейност на доставчика е маркетинг, търговия с потребителски стоки, търговско представителство и посредничество, консултантски услуги, внос, износ, транспортни услуги, сделки с недвижими

имоти, износ, транспортни услуги, сделки с недвижими имоти, както и всякаква друга дейност, която не е забранена със закон. Дерегистриран е по реда на Закона за данъка върху добавената стойност (ЗДДС) от 17.03.2022г. Не е декларирали сключени трудови договори. Не е подадена справка по чл. 73 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица (ЗДДФЛ) за изплатени суми на наетите лица по граждански договори, не са представени доказателства за това, както и доказателства, че същите са извършвали трудова дейност. Посочените лица не са подали годишни данъчни декларации (ГДД) по чл. 50, ал. 1 от ЗДДФЛ за 2021 г. и не са декларирали доходи по извънтрудови правоотношения.

Констатирано е, че фактурите за покупка на материали не съдържат идентификационен номер за целите на данъка върху добавената стойност (VIN) на доставчика, поради което не може да се установи с категоричност кой е търговецът и да се извършат проверки за декларираните от него доставки. В дневника за покупки на „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД за периода от 01.01.2021 г. до датата на дерегистрация по ЗДДС (17.03.2022 г.) няма включени фактури от клиент с посоченото име, поради което е прието, че не са налице доказателства, че има реално получена стока. За 2021 г. и до 17.03.2022 г. дружеството е декларирали продажби в особено големи размери, но за периода са отразени покупни фактури единствено от „АКСАЛ КОРП“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] и „ГАБОМЕКС“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], за които е установено, че не са коректни търговци, имат задължения в големи размери към бюджета и са дерегистрирани по реда на ЗДДС от 24.03.2022 г., съответно 25.03.2022 г.

При така установеното е прието, че документираните с фактурите от „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД доставки не са реално извършени, поради което и на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 9 от ЗДДС, не е признато правото на приспадане на данъчен кредит по тях в размер на 11 088,00 лв.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок за оспорване и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Настоящият съдебен състав намира, че ревизионният акт е издаден от компетентен орган и при спазване изискванията на ДОПК. РА, РД и ЗВР са подписани с електронен подпис, за действителността и автентичността на който са представени доказателства. Спазени са административно-производствените правила на ДОПК за извършване на ревизията, правилно е бил приложен и материалният закон – разпоредбите на ЗДДС, с изключение на фактурите, издадени от един от доставчиците.

Изискванията за признаване на право на приспадане на данъчен кредит са посочени в чл.68, ал.1 и ал.2 от ЗДДС, като първото от тези изисквания е наличието на реално осъществена доставка по смисъла на чл.6/9 от ЗДДС.

Съгласно чл. 69, ал.1 от ЗДДС лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки.

Наличието на кумулативните условия за възникване и упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респ. отсъствието на някоя от хипотезите на

чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или липсата на които е свързано с възникване на благоприятни последици за ревизираното лице – възникване на право на приспадане на данъчен кредит по определена фактура и приложимост на общия принцип за разпределяне на тежестта на доказване съобразно разпоредбата на чл.154, ал.1 от ГПК, приложима съгласно § 2 от ДР на ДОПК. Според така цитираната норма всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения, което означава, че в тежест на ревизирания субект е да докаже наличието на условията за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит, което претендира респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл.70 от ЗДДС, като основният относим факт към приложимостта на посочените разпоредби на ЗДДС е установяване на реално осъществени доставки на стоки и/ или услуги. В този смисъл е трайната практика на Съда на Европейския съюз предвид решението по дело C-152/02, в който СЕО приема, че за да се признае право на приспадане на данъчен кредит на получателя, следва да е доказано осъществяване на фактурираната доставка и наличие на фактура за нея.

Притежаването на данъчни фактури не е достатъчно да обоснове реалност на отразените във фактурите стопански операции. В редица свои решения Съдът на Европейския съюз (СЕС) приема, че правото на приспадане следва да се признае не само защото данъкът е вписан във фактурата. Според т.53 от Решение на СЕО (сега СЕС) по дело C-454/98г. това право следва да се ограничава до действително дължимите данъци, т.е. тези, отговарящи на облагаема сделка. В посочения смисъл е и приетото от СЕС в решение от 06.12.2012г. по дело C-285/11г. В т.31 от същото съдът е посочил, че за да се установи, че на основание на процесните доставки на стоки е налице правото на приспадане, е необходимо да се провери дали последните са били реално осъществени и дали съответните стоки са били използвани от получателя за извършването на последващи облагаеми сделки. В т.32 е посочено: ”Следва да се напомни, че в рамките на производството, образувано на основание чл.267 ДФЕС, Съдът няма компетентност да проверява, нито пък да преценява фактическите обстоятелства, свързани с делото по главното производство. Следователно запитващата юрисдикция е задължена, в съответствие с правилата за доказване, установени в националното право, да извърши глобална преценка на всички елементи и фактически обстоятелства по делото”; „Ако в резултат от тази преценка се установи, че разглежданите в главното производство доставки на услуги са реално осъществени и в следствие тези услуги са били използвани от дружеството за целите на неговите облагаеми сделки, по принцип правото на приспадане не би могло да му бъде отказано /т.33/. Следователно, за да се признае правото на приспадане на ДДС е необходимо стоките/ услугите да се реално получени и да са използвани за целите на облагаеми сделки.

Според чл. 6, ал.1 от ЗДДС доставка на стока по смисъла на този закон е прехвърлянето на правото на собственост или друго вещно право върху стоката, а според чл.9, ал.1 от с.з. доставка на услуга е всяко извършване на услуга. Услуга според дефиницията на чл.8 ЗДДС е всичко, което има стойност и е различно от стока, от парите в обръщение и от чуждестранната валута, използвани като платежно средство. Удостоверяването на доставката или нейното реално осъществяване, в случаите, когато се касае за минал период спрямо този на ревизията следва да бъде установено след анализ на резултатите от конкретната доставка при получателя, както и при наличието на доказателства при доставчика. В случая не е установена кадрова обезпеченост на доставчика, освен наличие на подходяща техника и материали. Необходимостта от доказването на кадрова обезпеченост на доставчиците не се изключва от тълкуванията, постановени от СЕС в Решение от 21 юни 2012 година по съединени дела C-80/11 и

С-142/11, което не отменя задължението на националния съдия да изследва предпоставките от фактическия състав, чието проявление обуславя възникването и признаването на правото на приспадане на данъчен кредит, включително и реалността на доставките. Това е изрично подчертано в тълкувателно приложимото Решение на СЕС от 31.01.2013 г. по дело С-643/11, съобразно което "Правото на Съюза, както и принципите на данъчен неутралитет, на правна сигурност и на равно третиране допускат на получател на фактура да се откаже право на приспадане на ДДС, платен за получена доставка, по съображение, че липсва действително извършена облагаема сделка".

При анализ на представените от жалбоподателя документи в ревизионното производство е формиран извод, че същите не отразяват действително осъществена стопанска операция, поради липса на достатъчно доказателства. Във всеки конкретен случай за изследване на реалността на доставката следва да се анализират събраните доказателства във връзка с действителното й извършване. За да се признае правото на данъчен кредит е необходимо лицето, което го претендира да докаже определени обстоятелства, а именно, че в обективната реалност са се осъществили фактите, удостоверени с издадените от доставчиците фактури именно по начина, описан в тях.

След като се запозна с приложените доказателства, събрани в хода на ревизионното производство, съдът констатира, че фактурите са с предмет „СМР по договор“. В договорите за изработка на СМР не е посочен нито обекта, на който се изпълняват работите, нито какви са те по вид и количество, нито е поставен срок на възложителя, а единствено е фиксирано дължимото възнаграждение. В противоречие на посоченото има предвидена неустойка за забава. Протоколът за извършените СМР не може да се съпостави с договора, тъй като единствено сумите (цената) съвпадат като данни с договора и имената на приел – предал. Решаващият Директорът на Д„ОДОП“ е констатирал, че с жалбата срещу РА са представени договори за изработка на СМР, с различно съдържание. В тях са посочени конкретни дейности, различни от посочените в представените при ревизията документи и свързани основно с ремонт на покриви на две сгради - малка и голяма. Представените фактури за покупка на материали от предходни доставчици на „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД не са с превод на български език, поради което съдът не следва да ги кредитира изобщо.

При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че доставчикът не е разполагал с наети по трудови правоотношения лица, поради което са представени 3 броя граждански договори с физически лица. Същите не съдържат характеристики нито на граждански, нито на трудов договор, тъй като от една страна възнаграждението е уговорено по 680лв./месечно, а от друга изпълнителят има право да получи уговореното възнаграждение в посочен в чл.5 срок. Срок за изпълнение на уговорените СМР не е поставен, не са конкретизирани и вида СМР като предмет на договора, което е задължителен реквизит на всеки гражданския договор, но е фиксиран срок за плащане на възнаграждението, а при забава неустойка за изправната страна в размер по-голям от дължимото възнаграждение. По силата на чл. 180 от ГПК, като частни документи, гражданските договори съставляват единствено доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. От регистрине на НАП е установено, че посочените като изпълнители Р. С. и А. Р. са били наети по трудови правоотношения в други дружества на 8 часов работен ден за периода на документиране на услугите. Посочените обстоятелства не могат да обосноват извод за реално изпълнение по представените граждански договори, по които няма също извършено плащане на труда,

въпреки предвидената неустойка от 1000лв. за неплатени 680лв. Макар да не са оспорени от ответника, предвид изложеното относно съдържанието им, съдът не може да ги кредитира относно обстоятелството, че физическите лица, посочени в тях са извършили процесните СМР. Неоснователно и напълно неотговарящо на фактическата обстановка е твърдението на адв. К. в о.с.з., че сделките са максимално индивидуализирани по предмет, основание и размер и годишни цени, поради което правилно и законосъобразно е отказано признаване на право на данъчен кредит по фактурите, издадени от „ИВМАР КОМЕРС“ ЕООД. Поради неоснователност на жалбата, на ответника се дължи поисканото от юрк. В. юрисконсултско възнаграждение в размер на 1744 / хиляда седемстотин четиридесет и четири лева/ на основание чл. 161, ал.1 от ДОПК.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1 от ДОПК, Административен съд – София град, 11-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „ПЕРЛА ПАРК“ ООД срещу Ревизионен акт (РА) № Р-22221724001685-091-001/20.11.2024г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., потвърден с Решение № 163/12.02.2025г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ С..

ОСЪЖДА „ПЕРЛА ПАРК“ ООД да заплати на Дирекция „ОДОП“ С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1744 / хиляда седемстотин четиридесет и четири лева/.

Решението подлежи на обжалване в 14 дневен срок пред ВАС.

СЪДИЯ: